

KAPITOLA ČTVRTÁ

Po dalších dvou hodinách dav prořídne a konec fronty je konečně na dohled. Tedy fronty na Williama Haywooda; u mého stolu se žádná pořádná řada nikdy nevytvoří. Ve skutečnosti mě navštíví jen pár dalších čtenářů, ale každá interakce je vřelá, opravdová a vodou na mlýn mé pýchy a stačí k tomu, abych z nekonečného zástupu fanoušků pana Haywooda nezezelenala závistí. Navíc se mi tím naskytne ideální příležitost nenápadně si sundat boty a promasírovat rozbolavělá chodidla.

Představa, že si je budu muset znovu obout, mě doslova děsí; nejraději bych si je už nikdy nenazula. Možná zůstanu bosky, dokud mi pan Phillips nepřinese zavazadla z nádražní úschovny. Za poslední hodinu jsem asistenta redaktora ani Daphne skoro neviděla. Sáhnu do kapsy šatů a vytáhnu mosazné kapesní hodinky. Tři čtvrtě na tři. Za pár minut bude autogramiáda oficiálně u konce.

V podkroví je poslední čtenář, a až odejde i ten, zůstaneme s panem Otrapou sami. Rozhodnu se, že až k tomu dojde, budu stokrát

raději zaneprázdněná, a tak se pustím do ukládání zbylých knih do beden. Prodala jsem jen pět výtisků, protože si většina mých fanoušků přinesla vlastní.

Poslední návštěvník se rozloučí s panem Haywoodem a zamíří po schodech dolů. Z ticha, které po něm zavládne, mi naskočí husí kůže. Věnuju veškerou pozornost přerovnávání knih v bednách a dělám přitom mnohem víc hluku, než je nutné.

Přesto je téměř nemožné přeslechnout, když vstane ze židle a posadí se na hranu stolu. Celým tělem vnímám každý jeho krok i pohyb.

„Už jsem nečekal, že se ukážete.“

Naježím se. Takhle si představuje uvítání? Žádné formální představení? Žádné „*Omlouvám se, že jsem na vás udělal tak špatný první dojem. Neměl jsem urážet vaše celoživotní dílo tím, že ho nazvu oplzlým blábolem. Začneme znovu?*“ Vím, že většina víl se nechová tak formálně jako lidé. Ach jo, vždyť některé ani nemají příjmení, což je v lidské společnosti jeden z hlavních pilířů formálnosti. Přesto bych vzala zavděk v podstatě jakýmkoli představením.

Konečně se k němu odhodlám vzhlednout, odměřeně se usměju a pomalu zamrkám řasami. „Doufal jste, že si nechám turné ukrást?“

„Ano.“ Sedí uvolněně, s překříženými nohama a rukama opřenými o hranu stolu. Od zlatých náušnic se mu odráží světlo z řetězců, které se klikatí pod stropem. Všimnu si, že jich má v pravém uchu víc než v levém, a pomyslím si, že zřejmě trpí fatálním nedostatkem smyslu pro symetrii.

A to taky bohužel znamená, že na něj zírám. Zavrtím hlavou a přesunu pohled na pero a kalamáře, které taky uložím do jedné z beden. „Takže to přiznáváte.“

Pokrčí rameny. „Turné je technicky vzato moje. Dorazil jsem včas. Ukázal jsem se.“